

EMESE DALA

OMAMAHUN

lovon indulunk

gyógyi fehér fallikon ride ride

add tojásod szívhelyünkbe

adj földtápot nekünk

OMAMAHUN

üvegházban puhulunk beengedjük
a felerősített fény- és vitaminadagot
bemutatjuk növekedési mutatóinkat
belül jobban terjedünk de mind kivágyunk
a külső vizekbe ahol pelikáncsordák
halásznak lesz egy hosszú perc
amikor érvénytelen az óraátállítás
egy fehér karika mutató nélkül a nap
elfogy a fal köztünk és a pelikánok között
elér a víz végre megállhatunk

készen állunk nyitva földsárral borítva

égő keményedő szójaarccal várjuk

az úrruhás fallikonlovasokat

átlátszódnak anyánk üvegein
finom szagában gurulunk a dombról
piros köpenyeket kapunk tőle
egyformákat gyöngyös csicsabababát
ő az anyánk madaraknak nyitja a hasát
takarók közé temet nem kap levegőt
a párnában halászunk a szekrényben
kuporgunk kilóg a sarka a köpenyünknek
ide bújtunk el anya tudunk repülni ha ég a ház
ha apa füvet nyír a meseházban a zuhany alatt
elnehezedik a kabátunk félünk hogy elfelejt minket
kint hagyjuk a köpeny sarkát rázárjuk a szekrényt

OMAMAHUN

*anyánk feküdjön és álmodjon
lovakról hatalmas élénk madarokról
tojásalakúak akarunk lenni //újra://
illeszkedni nylonkosztümjeinkbe
anyánk kérünk álmodj hosszán engedd
be vagy oldd ki a lovasokat*
OMAMAHUN

párnákon tekeredik a hajunk
anyajegyeket számolunk a talpakon
lapos lábfejek pöttyös hátlapok a foltok
a lenyomatok mészkorból kőkorból
üvegtésztákon át nézelődünk máshogy
akarunk emlékezni a helyszínre mókások
katicák ugrálnak rajtunk a gyökerekhez
fekszünk le felfelé irányítjuk gerincünk
tekeredünk mint a beázott csigatésza
mint a hajunk péntekig marad így minden
visznek minket a mosással a partra

OMAMAHUN

*szintekész kódolásra tojáshéjunkt kaparjuk újbőrünk
kiterjesztjük szívünk nagyobbodik a sár megköt
elfedi arckifejezéseink lovasok madarak
végtelen méheinkben fast fertig*
OMAMAHUN

bukósisakban beszélgetünk
multivitaminadagolóink kétségbeesetten
nyomják a bőr alá a többszörös dózist
a hiánytünetek először az arcon
dudorodnak gyulladt dombok viszkető
gondolatok a föld alatt kezdődik
vissza anyánkhoz

Tóth Kinga: író-költő, performer, intermedialis alkotóművész. Magyar, német és angol nyelven ír, munkáit performanszokkal mutatja be. Legújabb kötetei: *Holdvilágképek* (2018, Magvető), *Sprachbau* (Flugschrift, 2018) *Wir bauen eine Stadt* (2016, Parasitenpresse). Legfontosabb művészeti programjai, díjai: IWP IOWA (2017), StyriaART (2018), Bosch (2016), Solitude (2013-14-16), Jena város írója (2016), Hazai Attila-díj (2017), Margó különdíj (2017).